

Arrest

nr. 181 018 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 29 november 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 6 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08/04/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S.I.

(...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29/11/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 17/10/2013 (zie gesloten omslag), hij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.'

'Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.'

'Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

1.4. Eveneens op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 6 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam + voornaam: S.I.

(....)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum "

1.5. Op 29 november 2016 dient verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 15, die geldig is tot 13 januari 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 29 november 2016 een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Belg. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15, die geldig is tot 13 januari 2017.

Wanneer de verwerende partij de vreemdeling een attest geeft dat het voorlopig verblijf dekt, houdt dit in dat deze vreemdeling op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing van 22 oktober 2013 tot afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. De bijlage 15 raakt, in strijd met wat de verwerende partij ter zitting wil laten gelden, niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (zie naar analogie: RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel impliciet doch zeker werd ingetrokken geldt des te meer nu blijkt dat de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg positief werd beoordeeld en de verzoekende partij op 20 december 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 29 november 2021.

2.2. Gelet op de impliciete, doch zekere intrekking, is het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp geworden en moet het dus worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” en van de motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat eveneens de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“II. IN RECHTE

1 .Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep

a. Ratione Temporis

Verzoeker heeft de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang en kan tegen de getroffen beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat verzoeker kennis neemt van de bestreden beslissing op 6.12.2013 zodat onderhavig beroepsverzoekschrift derhalve tijdig is ingediend, gezien de wettelijke termijn van 30 dagen gerespecteerd werd;

Dat huidig verzoekschrift derhalve ontvankelijk is;

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Aangezien de bestreden beslissing inhoudt dat verzoekers het land dienen te verlaten binnen de 30 dagen vanaf betekening gezien zij niet in het bezit zijn van de juiste binnenkomstdocumenten, nl. een geldig paspoort met geldig visum;

Aangezien verzoekers de hiernavolgende middelen inzake de nietigverklaring en schorsing aanwenden tegen de bestreden beslissing:

1. Schending van art. 62 der vreemdelingenwet en schending van het beginsel beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht

Art 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29. 7. 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering, van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel;

I. De motivering in de bestreden beslissing :

DVZ besluit enerzijds tot ongegrondverklaring der medische regularisatieaanvraag om dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door art. 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is en anderzijds beveelt zij aan verzoeker het grondgebied te verlaten waar hij niet in het bezit zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten ;

DVZ beweert daarbij alle door verzoekers aangehaalde elementen/omstandigheden nagegaan te hebben doch besluit zeer snel tot 2 negatieve beslissingen, zonder daarbij aan verzoeker eventuele bijkomende uitleg gevraagd te hebben of gevraagd te hebben of zonder verzoeker bijkomend medisch onderzocht te hebben ;

2. Juridisch kader:

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TWR 1993,67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing:

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001);

De motieven der bestreden beslissing stellen een standaardmotivering daar die de enige reden is die aangehaald wordt;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

In casu kan DVZ zich niet tevreden stellen met het feit dat er volgens haar geen levensbedreigende ziekte aanwezig is ;

DVZ onderzocht immers niet of de aandoening waaraan cliënt lijdt, hepatitis C infectie met cirrose (graad F3-F4) van de lever, een reeel risico :

- voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt: DVZ meent dat er geen actuele behandeling is : DVZ vergist zich waar verzoeker zich nog steeds laat onderzoeken en medicatie neemt zoals blijkt uit het attest van de specialist (stuk 2) dewelke het lokale OCMW om dringende medische hulp verzoekt om verzoeker te kunnen blijven helpen waar nodig;

- op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt; dit is in strijd met art. 9 ter der Vreemdelingenwet;

Volgens de Raad van State houdt het absoluut geen steek dat DVZ art. 3 EVRM inroept omdat het EVRM een hogere norm is dan de Verblijfwet en omdat het EVRM minder bescherming voorziet dan art. 9 ter zelf (Arrest nr. 223.961 van de Raad van State) ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot machtiging van medische regularisatie. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekers. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot het bevel het grondgebied te verlaten ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997);

In casu beperkt DVZ zich tot het eenvoudigweg verwijzen naar art. 3 EVRM hetwelk slechts een minimumnorm is en die geen die ruimere bescherming verbiedt in de nationale wetgeving

DVZ moet de verschillende mogelijkheden voor toepassing van art. 9 ter Vreemdelingenwet onderzoeken zoals hoger uiteengezet, wat zij niet deed en derhalve art. 9 ter duidelijk geschonden heeft ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een stuntelige en korte analyse van de overgelegde documenten, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met de individuele situatie van verzoeker (in casu geen profiteur of iemand dewelke zou willen misbruik maken van het Belgische systeem !), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht;"

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", dat luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(....)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

(1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Voorts blijkt dat deze beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt gesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische elementen evalueerde en in zijn medisch advies van 17 oktober 2013 concludeerde dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Het medisch advies, gevoegd in gesloten omslag, luidt als volgt:

"Geachte heer,

NAAM : S., I. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te K. (...) op (...)1963

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aan vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.04.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Metavir analyse (d.d. 6/11/2009) uitgevoerd door dr. L. (...) waaruit een cirrotische lever blijkt;
- Duiding van de prijs van de medicatie (d.d. 16/12/2009) ribavirine en Peg-interferon door dr. Van G. (...);
- Aanvraag voor terugbetaling van zorgen (d.d. 28/01/2010) getekend door dr. V. G. (...);
- Medisch attest (d.d. 9/2/2010) ingevuld door dr. V. G. (...) waaruit blijkt dat betrokkene een hepatitis C-infectie heeft waarvoor hij behandeld wordt gedurende 1 jaar;
- Uitslag van een "gastroduodenoscopie" (d.d. 15/03/2010) uitgevoerd door dr. V. G. (...), internist, waaruit geen data van een scopie blijken maar wel blijkt dat betrokkene een hepatitis C infectie heeft;
- Verslag van een "gastroduodenoscopie" (d.d. 15/03/2010) met doorgehaalde datum op 22/06/2012;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 4/6/2012) ingevuld door dr. V. G. (...) waaruit blijkt dat betrokkene geen verbetering kent na de gegeven behandeling;
- Attest (d.d. 21/09/2012) van dr. V. G. (...) waarin een nieuwe tijdelijke therapie wordt voorgesteld;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 21/09/2012) ingevuld door dr. V. G. (...) waaruit blijkt dat betrokkene een gefibroseerde lever heeft en de eerste behandeling niet aansloeg. Betrokkene neemt nu tritherapie;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 10/12/2012) van dr. V. G. (...) waaruit blijkt dat betrokkene tritherapie neemt voor zijn hepatitis C;'
- Aanvraag van een bloedname (d.d. 10/12/2012) aangevraagd door dr. V. G. (...);
- Uitslagen van een bloedafname (d.d. i. 19/12/2012 en 2/1/2013) waaruit blijkt dat de leverenzymen licht gestegen zijn;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 18/02/2013) van dr. V. G. (...);
- Uitslagen van een bloedafname (d.d. 15/02/2013, 15/03/2013) met normalisering van de leverfunctie;
- Aanvragen voor een bloedafname (d.d. 15/3/2013 en 21/6/2013) ingevuld door dr. V. G. (...)

- Uitslagen van een bloedafname (d.d. 19/06/2013, 21/08/2013 en 20/09/2013) met dalende hemoglobines;
- Attest van werkongeschiktheid (d.d. 21/06/2013) van 1/4 tot en met 31/08/2013, voorgeschreven door dr. V. G. (...)
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 21/06/2013 en 23/09/2013) ingevuld door dr. V. G. (...).

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 50-jarige man een hepatitis C infectie heeft met cirrose (graad F3-F4) van de lever. Het betreft een aandoening die behandeld kan worden over de periode van 6 tot 12 maanden afhankelijk van het genotype. De slaagkansen van die behandeling zijn respectievelijk 80 en 55%. Bij betrokkene heeft een eerste behandeling geen resultaat gegeven. Hij kreeg een tweede behandeling met drie medicijnen voor de duur van 12 maanden. Deze behandeling startte in september 2012 en is inmiddels afgelopen.

Meer dan de behandelingen die reeds werden gegeven, kan niet worden gedaan bij een hepatitis C-infectie. De behandelingsmogelijkheden in het huidige stadium van de aandoening zijn dan ook uitgeput. Op basis van de bloedwaarden en beschikbare info heeft betrokkene nog een goede leverfunctie en geen nood aan ondersteunende therapie of specifieke opvolging.

De aandoening van betrokkene vormt op dit ogenblik geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is op basis van de beschikbare info geen actuele behandeling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v.i United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Aldus blijkt dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.4. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich ten onrechte heeft beperkt tot de stelling dat er volgens haar in casu geen sprake is van een levensbedreigende ziekte. Verzoekende partij bekritiseert dat niet werd onderzocht of de aandoening waaraan zij lijdt een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Zij benadrukt dat het volgens de Raad van State absoluut geen steek houdt dat de gemachtigde enkel verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), omdat het EVRM minder bescherming voorziet dan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt op dat zij zich nog steeds laat onderzoeken en dat zij medicatie neemt. Ten bewijze hiervan voegt zij een attest toe als bijlage bij het verzoekschrift.

3.5. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). De twee toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen onafhankelijk van elkaar te worden getoetst.

Verzoekende partij kan worden bijgetreden in haar standpunt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet samenvalt met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorziet. Hierbij dient volledigheidshalve te worden benadrukt dat het EVRM minimum-normen voorziet en geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen in de weg staat (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat de lidstaten immers de mogelijkheid om aan eenieder die

ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, zich niet heeft beperkt tot de loutere verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, zonder te onderzoeken of verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In het medisch advies van 17 oktober 2013 licht de ambtenaar-geneesheer toe dat uit de voorgelegde medische documenten blijkt dat de verzoekende partij twee keer een behandeling heeft ondergaan voor de hepatitis C-infectie waaraan zij lijdt, en dat de behandelingsmogelijkheden in dit stadium uitgeput zijn. Hij stelt verder dat op basis van de beschikbare informatie en bloedwaarden blijkt dat de verzoekende partij nog een goede leverfunctie heeft en dat er geen nood is aan ondersteunende therapie of opvolging. De ambtenaar-geneesheer besluit vervolgens: *“De aandoening van betrokkene vormt op dit ogenblik geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”*

Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer vast: *“Er is op basis van de beschikbare info geen actuele behandeling. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”*

Uit deze vaststellingen leidt de ambtenaar-geneesheer ten eerste af dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen en dat derhalve niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Ten tweede wordt in het medisch advies geconcludeerd dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling *“wanneer er geen behandeling in het herkomstland is”*.

Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich wel degelijk heeft uitgesproken over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden benadrukt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat steeds dient te worden nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. In casu werd geoordeeld dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er op het moment van de bestreden beslissing nog een behandeling lopende was. Om die reden oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat uit de voorliggende informatie niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De vaststelling in het medisch advies dat uit de voorgelegde medische attesten niet blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing nog een medische behandeling volgt voor haar hepatitis C-infectie of dat zij nog verder wordt opgevolgd of een ondersteunende therapie verkrijgt, vindt steun in het administratief dossier. Zo blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 en het meest recente standaard medisch getuigschrift van 23 september 2013, samen gelezen met de tussentijdse onderzoeksverslagen, dat in september 2012 tritherapie werd opgestart en dat deze noodzakelijke behandeling werd voorgeschreven voor de duur van maximaal 12 maanden, zodat de behandeling reeds was afgerond ten tijde van de bestreden beslissing. Uit de voorgelegde attesten kan niet worden afgeleid dat een verdere (medicinale) behandeling noodzakelijk wordt geacht.

De Raad acht het dan ook niet onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer in casu geen onderzoek heeft verricht naar een beschikbare en toegankelijke adequate behandeling in het land van herkomst. Uit de beschikbare informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikte, blijkt immers niet dat er nog een behandeling lopende was.

De verzoekende partij betwist de vaststelling dat er geen sprake is van een actuele behandeling. De Raad merkt op dat het medisch attest dat zij bij het verzoekschrift heeft bijgebracht echter dateert van 20 december 2013 en dus van na de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten

bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Daarenboven blijkt dat het gevoegde medische attest dateert van na de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie waarover zij niet beschikte op het moment van het nemen van haar beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Bovendien geeft verzoekende partij op geen enkele wijze aan waarom deze medische attesten niet eerder aan de gemachtigde werden voorgelegd. Hierbij kan verder nog worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.6.

Waar verzoekende partij eveneens betoogt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of er in casu sprake is van een reëel risico voor haar "*leven of de fysieke integriteit*", omdat de verwerende partij zich vergist waar zij stelt dat er geen actuele behandeling is, herhaalt de Raad dat het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op vreemdelingen die actueel lijden aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor hun fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. In het medisch advies wordt, zoals gesteld, eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat van een dergelijk risico geen sprake is, nu de ambtenaar-geneesheer op basis van de beschikbare informatie vaststelt dat de verzoekende partij nog een goede leverfunctie heeft en zij verder geen nood heeft aan ondersteunende therapie of specifieke opvolging en er op basis van de beschikbare informatie aldus niet blijkt dat er een actuele behandeling is. Hieruit leidt de gemachtigde af dat de in de voorgelegde medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als levensbedreigende aandoeningen. Wat betreft de verwijzing naar de "*onderzoeken en medicatie*", merkt de Raad wederom op dat het de verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met een medisch attest dat dateert van na de bestreden beslissing.

3.6. Verzoekende partij uit de kritiek dat de gemachtigde "*zeer snel tot 2 negatieve beslissingen*" besluit, zonder haar om een bijkomende uitleg te hebben gevraagd of zonder haar aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen.

Hoewel artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "*de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen*" dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet legt de gemachtigde geenszins op om de verzoekende partij daadwerkelijk aan te sporen om haar aanvraag verder te onderbouwen en te actualiseren. Nu de ambtenaar-geneesheer in alle redelijkheid en op goede gronden heeft geoordeeld dat uit de medische informatie die de verzoekende partij bijbracht niet blijkt dat de ziekte waaraan zij lijdt actueel een behandeling behoeft, kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar-geneesheer nog verder onderzoek zou moeten voeren of bijkomende inlichtingen zou moeten vragen omtrent de risico's verbonden aan de ziekte van de verzoekende partij, die in 2009 werd gediagnosticeerd en waarvoor de mogelijke behandelingen werden afgerond in september 2013, dit is voordat het medisch advies werd opgesteld. Het is in de gegeven omstandigheden dan ook niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in casu geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om bijkomende inlichtingen te vragen of bijkomend onderzoek te verrichten. Hierbij dient nog te worden benadrukt dat verzoekende partij zich te dezen beperkt tot het uiten van loutere kritiek, nu zij niet concreet toelicht om welke reden de verwerende partij deze bijkomende inlichtingen/onderzoeken diende op te vragen/te verrichten.

In zoverre voormelde stelling dient te worden gelinkt aan haar kritiek dat zij nog steeds onderzoeken laat verrichten en medicatie neemt in het kader van haar hepatitis C-infectie, merkt de Raad op dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij de diensten van de verwerende partij in de loop van de procedure in kennis stelt van de actuele medische behandelingen voor de aandoening waaraan zij lijdt. Indien de verzoekende partij in de loop van de procedure over dergelijke medische attesten zou

beschikken, dan diende zij deze ook over te maken aan de gemachtigde zodat hij hiermee rekening kan en moet houden.

De Raad wijst er op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust op de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken te vragen. Het is aan de betrokkene om te weten dat de voorgelegde stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het gebrek aan actualisering kan de ambtenaar-geneesheer in casu niet worden aangewreven. Verzoekende partij geeft geen enkele redengeving of verschoning voor dit gebrek aan actualisering en maakt ook geen melding van een situatie van overmacht die haar heeft verhinderd om haar aanvraag te actualiseren.

3.7. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de gemachtigde zich uitsluitend heeft gebaseerd op een stuntelige en korte analyse van de overgelegde documenten, waarbij geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie, met name het feit dat zij geen profiteur is of iemand die misbruik zou willen maken van het Belgische systeem, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van een aanvraag om medische regularisatie, conform artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een beoordeling verricht van het in het eerste lid van voormeld artikel vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst van de verzoekende partij en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Bij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt met andere woorden enkel rekening gehouden met de medische elementen die door de verzoekende partij worden voorgelegd. Het betoog dat geen rekening zou zijn gehouden met haar "*individuele situatie*", waarbij enkel wordt verwezen naar het feit dat zij geen profiteur is of geen misbruik wil maken van deze procedure, betreft geen medische elementen, zodat het de verwerende partij hoe dan ook niet kan worden verweten met dergelijke aangebrachte elementen geen rekening te hebben gehouden bij de vraag of er in casu medische problemen voorliggen die kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.8. Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoekende partij niet aantoont dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft en dat om die redenen er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft. Dat er niet afdoende wordt gemotiveerd, zoals verzoekende partij beweert, blijkt niet.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige wijze werd genomen of dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd miskend. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES